

Chỉ Một Ước Mơ

<http://www.tuoitrecoi.com/linkfiles/truyenngan/chiluoemo.html>

Phương ngồi lặng lẽ một mình dưới tàng cây phượng vĩ của ngôi trường . Cô cảm thấy mình hiu quạnh làm sao trong một ngôi trường mới chẳng có bạn bè thân thuộc . Mọi người nhìn Phương với đôi mắt giễu cợt , trêu đùa mà chẳng có ai làm bạn với cô . Phương cũng biết được vì từ nhỏ đến lớn , bạn của cô toàn là con trai , chẳng được làm bạn hay đi chơi chung với con gái .

- Phương , bạn làm gì ngồi ở đây vậy ??? Qua chơi với tụi mình đi . Có tiếng người con gái gọi .

Phương ngược mắt. lên thì ra cô bé Ngọc Linh , chỉ có Linh mới trò chuyện và thường dẫn Phương đi tham quan ngôi trường mới .

Phương mỉm cười , lắc đầu nói với Linh :

- Bạn chơi đi nha , Phương còn phải học bài để chuẩn bị cho ngày mai thi đó .

- Cũng được , vậy bạn học đi nha . Linh vẫn cười thân thiện .

Thật ra chính Phương cũng muốn được chung vui cùng với các bạn gái của Linh nào là nhảy dây , đánh vũ cầu , trò truyện v.v.v... Nhưng đâu có một ai trong đám bạn của Linh thích Phương . Ai ai cũng nhìn Phương với một đôi mắt xa lạ , lạnh nhạt làm sao . Nên Phương đành nói dối với Linh .

- Phương , ngồi ở đó làm gì vậy ??? Sao mặt mày buồn hiu vậy nè ??? Có muốn đi xem đá banh với Trọng hay không ???

Phương cảm thấy thật vui khi trông thấy Trọng từ đang xạ Trọng là anh của Linh , tánh tình rất vui vẻ và thân thiện với mọi người , Anh hay dẫn Phương đi chơi và giúp cô rất nhiều khi mới đặt bước chân lên trên ngôi trường đại học này .

Phương reo lên :

- Đi chứ , nhưng đá banh ở đâu vậy Anh Trọng .

Trọng đi lại gần và anh đứng trước mặt Phương khẽ lôi cô đứng lên .

- Đi mau lên đi này , mấy thằng bạn của anh nó la anh chết đó . Bị trễ cả 10 phút rồi đa .

Phương lật đật xách cặp đi theo Trọng .

- Thằng mắc dịch kia , mày làm gì mà tới chậm vậy ??? Không thấy tụi bên trường kia nó la tụi tao hay sao ??? Hoàng khó tính nhất trong đám bạn của Trọng lên tiếng la .

Trọng chỉ biết chấp tay xá xá cầu hoà :

- Thôi cho xin đi , thì thấy Phương ngồi một. mình buồn quá nên tao lôi theo đó mà . Ủa mà bên mình tới đây đủ chưa ???

Trọng vừa nói đến đây thì Hoàng lại la lên :

- Hmmm , mày đến trễ còn đỡ hơn cái thằng Thành , nó chưa có tới đó . Làm sao đây ??? Tụi kia không chịu chờ để đá nữa đâu . Ê cái anh Phương này có biết đá hay không ? Đá thế thằng Thành đi .

- Trời , người ta là con gái đó cha , gọi bậy bạ đi . Trọng ngạc nhiên la lên .

Bây giờ Hoàng mới quay qua nhìn kỹ người con gái đứng trước mặt . Cô bé tóc ngắn như tóc con trai , Bận quần tây áo thun , y hệt như 1 anh chàng thanh niên đâu có khác . Nhưng khi Hoàng nhìn kỹ lại thì khuôn mặt thật dễ thương đúng là khuôn mặt con gái , tướng thì thon thon là dáng của 1 tiểu thư . Hoàng mỉm cười lắc đầu .

- Trời ơi , thì ra là con gái sao ? cho xin lỗi nha , mà sao con gái lại đi bận đồ con trai thế này , lại cắt tóc cao quá đi nếu để tóc dài và bận chiếc áo dài đi học thì khỏi chê Mê chết mấy anh đó nha .

Phương im lặng , má ửng đỏ vì cô vừa mắc cỡ , vừa thẹn .

- Ê Tụi bây có đá banh hay không ??? nếu không tụi tao đi về đó nha , ở đó mà trò truyện . Đám sinh viên ở trường bên la lên .

Nghĩa , anh chàng đứng kế bên hồi hộp kêu Hoàng :

- Chết chết , không đủ người mà Hoàng .

- Để Phương thế cho nha . Phương mỉm cười .

- Là Phương ??? Có được không ??? Cả đám la lên như bão động .

Cô chỉ còn biết gật đầu nói :

- Phương lúc trước ở trong đội banh của trường cũ, tại vì chuyển trường nên không có còn đi đá nữa.

- Được rồi , vậy là xong chuyện . Lát nữa tụi tui sẽ để ý phụ cho cô . Bây giờ thì cô đi vô phòng kia thay đồ mau lên chẳng lẽ bận đồ này đá banh sao ??? Hoàng đưa tay chỉ Phương vô cái phòng ở đằng xa.

Đám con trai nhìn theo bóng dáng Phương khuất dần đi vào trong phòng thay đồ , họ chỉ còn biết lắc đầu không tin tưởng cho lắm.

Sau mấy tiếng đồng hồ , hai đội sinh viên đấu với nhau kết quả bên tụi Trọng và Hoàng thắng cuộc với tỷ số 3-1 . Cả bọn sau khi thay đồ xong bèn rủ nhau đi ăn mừng .

Nghĩa , anh chàng háu ăn nhất nhóm lên tiếng trước tiên :

- Đi ăn bánh xèo đi nha , rồi xong đi ăn kem , có được không ???

Hoàng liếc Nghĩa :

- Hừ , lúc đá thì cứ để mất banh không mà còn đòi ăn cho ngon miệng kìa, bị đánh bây giờ đó nha anh 2 . Cũng may là nhờ cô bé này đó .

Anh quay qua Phương nói :

- Tụi tui không ngờ Phương đá banh hay thiệt hơn hẳn cả bọn này luôn đó nha . Chỉ có 1 mình cô mà đá vô đến 3 trái , làm cho bọn kia nhăn mày thán phục cô luôn . Thôi ưu tiên cho cô , thích đi ăn chỗ nào nè ???

Phương lắc đầu :

- Em không có đi được , mấy anh cứ đi ăn tự nhiên đi nha . Lát nữa em phải đi về rồi .

Trọng bây giờ mới lên tiếng :

- Phương bạn thì đi về đi , mai mốt có đi đâu chơi tụi anh sẽ rủ em đi nha .

- Cảm ơn trước nha , thôi Phương phải đi về đó . Nói xong Phương chạy thật nhanh ra khỏi cái sân banh to lớn để chạy về trường .

Trọng nhìn theo lắc đầu ra vẻ tội nghiệp :

- Tội cho cô ấy quá , trong trường không có ai dám chơi với cô , ai cũng nói cô ấy không giống con gái chút xíu nào, nên đám con gái lánh xa Phương . Hmmm , làm cho cô bé cô đơn đến tội luôn , chỉ có Linh làm bạn . Coi bộ cô bé Linh nhà ta cũng dễ thương đi làm bạn với Phương .

Hoàng gật đầu lên tiếng :

- Thiệt trông tội ghê , từ đây có đi đâu chơi thì cứ gọi cô ấy đi chung cho cô bé có bạn . Chứ ở trường học mà chẳng có ma nào làm bạn thì chết mất

- Cũng được Cả bọn đồng la lên .

Hơn mấy tháng trời học ở đây, Phương bắt đầu cảm thấy vui và rất là vui bên cạnh những người bạn của Trọng . Ai ai trong bọn cũng chiều và thương mến cô như một người em gái . Ddôi lúc cũng có Linh đi chơi cùng làm cô bé cảm thấy một bầu trời hạnh phúc .

- Phương Phương , nhìn kìa có cô bé nào tóc dài và xinh quá trời luôn kìa Nghĩa la lên và đưa bàn tay chỉ về phía cổng trường . Nếu cô mà để tóc dài , còn nữa trứng diện lên một chút thì hơn hẳn cô gái đó à nha .

- Hmmm , nói bậy gì đây hã Nghĩa . Nếu Phương Phương giống như cô gái đó thì đâu có đi chơi chung với tụi mình, rồi Phương Phương sẽ bỏ mình luôn không thèm đi chơi . Khi chúng ta đi đá banh , đi đua xe v.v.v. thì ai sẽ là người giúp mình đây ? À mà công nhận Phương Phương giỏi thiệt biết chơi đủ hết nhưng toàn là những thứ của con trai . Ở mà mày nói cũng đúng , cô gái đó thiệt là đẹp . Hoàng đánh lên vai Nghĩa một cái .

- Thôi cho xin đi tụi bây ơi ... người ta là con gái nhà giàu , và cũng là Hoa Khôi của trường mình đó . Ở đó mà cứ mơ với mộng , cho tụi bây mộng thành kẻ si tình , hay là cái đuôi khỉ đi theo cũng được hahaha .. Thành ngồi trên Hoàng và Nghĩa .

Phương chỉ ngồi nhìn theo cô gái đang đi , cô thầm nghĩ "cô ấy đẹp quá , ước gì mình được"

- Ê Thành có biết cô ta tên gì hay không ??? Nghĩa hỏi .

Trọng nhìn đám bạn cười , Anh bắt đầu lên tiếng trên bạn :

- Nghĩa, hình như nghe được cô ấy có cái tên thánh thót và đẹp như một loài chim vậy đó . Còn nữa văn thơ thi phú rất giỏi , đúng là Hoa Khôi của trường đó ... hahaha .. trông mày như thằng khờ mà muốn được Hằng Nga kìa .

Bị Trọng trên chọc mà Nghĩa cũng không có giận chút xíu nào . Anh còn cười to lên :

- Thì là Hằng Nga mới mơ mộng chứ , nếu là Chung Vô Diệm thì ai mà mơ làm gì .. có đúng hay không Hoàng , ý Hoàng Tử ...

- Thôi không giỡn với tụi bây nữa ... Bây giờ thử coi trong đám tụi mình đứa nào dám viết thơ hay làm bất cứ chuyện gì để cho người đẹp sắc đá kia thay đổi trái tim hay không ???

- Đây là Tứ Quái của chúng mình , Thành , Hoàng , Trọng and tao là Nghĩa . Nếu người nào được lòng người đẹp thì coi như là mấy người còn lại phải phục vụ theo ý của người thắng cuộc ... Thế nào có dám chơi hay không ???

- Wow , mày không định làm thiệt chứ ??? Trọng cười

- Còn nữa , mày có nghe danh Hoàng Oanh hay không ??? Chính là cô ấy người đẹp kiêu kỳ của trường đó , không 1 anh nào lọt vào mắt xanh của cô ta hết . Tao không thích cá đâu , thua là cái chết Nghèo rớt mồng tơi thì làm sao lọt vào đôi mắt nhung huyền của cô Tiểu Thơ đài các chứ .

Nói xong anh ngo qua bên Phương hỏi :

- Em nghĩ thế nào , nếu tụi anh đá cuộc với nhau ???

- Em không biết , đó là quyền của các anh , nếu mấy anh thích người ta thì cứ theo đuổi . Đừng hỏi em , em không biết đâu . Phương lắc đầu .

Nghĩa cầm giấy mực viết vài câu , rồi anh ngâm nga :

Em ơi em ! Người đẹp thon thon

Mắt mơ đôi má lại tròn tròn

Tóc dài phất phới như cọng chỉ

Để thương làm sao, giống khỉ con .

- Ha haha ha Hoàng và Thành ôm bụng cười , cả hai lăn trên thảm cỏ .

Trọng và Phương cũng không dằn được , cũng cười .

- Trời ơi, Nghĩa mày làm thơ gì nghe sao mà đau bụng quá . Thành vừa cười vừa nói :

Hoàng vừa đập tay xuống thảm cỏ , vừa lăn qua lăn lại cười thật to :

- Đâu có đau bụng đâu , chỉ có nước đau mình thì có . Hoàng Oanh mà đọc thì coi như đời nó tiêu tùng . Ai đời con gái nè ta đẹp quá trời , nó lại tả người ta má tròn tròn , thì là má mập . Tóc dài đẹp lại tả như cọng chỉ ... chỉ nó nhám quá trời ... còn nữa để thương mà lại giống khỉ .. mặt mũi mốp méo tùm

lum .. khô khan cần cỏi coi bộ phải đi tìm cho nó ông thầy mới được . Nó chỉ có tả một điểm cô ấy thích là người đẹp thon thon . Oh còn đôi mắt mơ .

Phương ôm miệng cười , cô im lặng ngồi viết .

Trọng nhìn thấy Phương sao im lặng quá và đang cầm cuối viết những gì , Anh chợt đưa tay ra giật lấy tờ giấy trong tay của Phương . Trọng bắt đầu đọc thật to lên cho các bạn nghe :

Em hỏi em ! Tiên nữ ở nơi đâu ??

Hạ xuống trần gian để gieo sầu

Lòng anh say đắm vương tơ liễu

Cuốn chặt đời anh bởi vì đâu ??

Em hỏi em ! Ddôi mắt tợ minh châu

Soi sáng lòng anh đượm một màu

Tình si, mơ mộng trong nhung nhớ

Quyến luyến lòng anh bởi mắt nâu .

- Wow ... Hoàng , Nghĩa , Thành và Trọng đồng la lên .

- Cũng may phương phương là con gái , nếu không chắc tại mình thua một cách thê lương , không ngờ Phương Phương làm thơ hay tuyệt . Dạy cho anh đi em gái, hay là viết thơ tình dùm cũng được .

Nghĩa trầm trồ .

Hoàng giơ tay ra vẽ dọa Nghĩa :

- Ê , mày ra cuộc đấu đã rồi bây giờ định gian lận hã , coi chừng tao , Trọng và thằng Thành cho mày ăn đòn à .

Nghĩa nhún vai ra vẽ bất sợ :

- Hahah ... tao đâu có gian lận đâu chứ lị . Mà nói chơi vậy thôi chứ tao hổng dám chiếm được trái tim người đẹp đâu . Không có chút cái gì để làm quà tặng cô ta thì làm sao đây . Thà tao theo đuổi Phương Phương còn tốt hơn .

Phương quây phất lại nhìn Nghĩa :

- Anh này nói gì kỳ quá à . Hổng thèm nói với anh đâu , em phải đi về rồi . Mai một tính sổ với anh sao , ráng mà lo thân đi . hihih

Chiếc xe hơi màu đen bóng loáng đã đậu trước sân trường bao giờ . Người tài xế khẽ đi lại chào Phương . Ông lên tiếng :

- Cháu Phương, cháu về chưa ??? Ba cháu có việc cần để gặp cô gấp đó .

- Dạ , con về bây giờ đó chú Lộc . Phương thu xếp tập vở rồi đứng lên .

- Thôi mấy anh ở lại chơi nha , có gì gặp lại sao .

Phương cùng chú Lộc tài xế ra xe . Chiếc xe nổ máy và dần khuất dạng trước 8 con mắt ngạc nhiên đang nhìn .

Nghĩa thì thầm với các bạn :

- Tại bây thấy gì không ??? Phương Phương hình như là con nhà giàu thì phải , có tài xế lái xe đưa đón . Hmmm, mà quen với cô ấy bao lâu sao không biết gì về cổ vậy .

- Ở tao cũng nghĩ vậy , nhưng lúc trước thì không vì cô ấy hiền và dễ chịu không như con gái nhà giàu khác , kiêu kỳ khó thương . Hoàng cũng nói .

Thành ngồi yên ngó Trọng :

- Chàng Trọng ! Chỉ có Chàng này mới biết rõ về cô ta vì là người thân nhất của cô ấy mà . Ê nói rõ cho biết với coi .

Trọng lắc đầu :

- Ấy dza , tụi bây làm gì vậy . Tao chỉ biết có chút đỉnh thôi à . Nghe nói đầu Phương Phương là con một gì đó , và cũng là con gái của một thương gia giàu có . Chỉ có nhiều đó thôi .

- Hmm , vậy mà cũng làm bạn thân với người ta . Nghĩa liếc Trọng .

- Thôi thôi , có gì thì hỏi cô ấy là biết mà . Hoàng lên tiếng . Bây giờ có chịu đi về hay không ???

- Về thì về Thành lời Nghĩa và Trọng đứng lên .

Trọng vừa đi vừa thắc mắc , lòng anh như lo sợ điều chi khi thấy mặt Chú Lộc có vẻ nghiêm trọng . "Không lẽ nhà Phương Phương có chuyện gì quan trọng sao" Trọng thì thầm . Không biết tại sao trong lòng anh lại cứ lo lắng cho người bạn gái nhỏ nhỏ này . "Cầu cho không có chuyện gì xảy ra" Trọng lại thầm ước mong .

Mùa đông gió lạnh lạnh thổi về làm cho Trọng khẽ rùng mình . Bước chân đi nặng trĩu , từng bước từng bước một

Mặt trời đã biến dần sau những áng mây đen , gió mùa đông hiu hiu thổi qua làm giá buốt lòng Phương . Cô đi qua đi lại trước cổng phi trường rộng lớn , như chờ đợi một ai .

- Phương Phương ... tiếng của Trọng gọi về từ xa hòa theo những bước chân của Hoàng , Nghĩa , Thành và cả Linh .

Phương lên tiếng chào khi mọi người đã tới trước mặt cô :

- Các bạn tới đông đủ rồi sao ??? ... Phương thật cảm động khi ai ai cũng tới để tiễn Phương . Tuy chúng ta chưa quen biết nhau lâu lắm , nhưng trong tâm của Phương các bạn là cả một tâm hồn của Phương . Thật là buồn khi phải nói tiếng chia tay với các bạn .

Linh nắm tay Phương , nước mắt rơm rớm :

- Phương đừng có buồn , Linh và mấy anh ở đây ai ai cũng luyến quyến Phương hết . Khi nào rảnh hay có cơ hội thì Phương nhớ về thăm tụi mình nha , hay dành chút thời gian viết thư thăm tụi này cũng được.

- Phương cũng đâu có muốn rời xa quê hương , xa ngôi nhà thân thương , xa những kỷ niệm vui buồn thời thơ ấu, và nhất là xa các bạn . Nhưng vì ba mẹ bắt Phương phải đi , bởi Ông bà nội đã già yếu và rất mong muốn được gặp ba mẹ ở xứ Mỹ. Nửa quả địa cầu ngăn cách đôi nơi , ba mẹ nói ông bà chỉ có Phương là cháu nên rất yêu thương Phương lắm muốn được thấy mặt Phương . Cũng vì có một mình Phương là cháu nên Phương có nhiều chuyện buồn vương vấn .

Nói đến đây giọt lệ trào tuôn trên khóe mắt , Phương khẽ quay mình đi như tránh cho các bạn khỏi nhìn thấy được .

Hoàng , Nghĩa và Thành thì không biết nói những gì để giúp cô bạn của mình vui lên . Ba người đứng nhìn nhau mà lòng buồn rười rượi , vì từ đây trong những lúc rảnh rỗi sẽ không còn được cùng Phương đi chơi đây đó . Những lúc chơi đá bóng hay cùng nhau đua xe , v.v.v sẽ không có bàn chân điêu luyện của Phương giúp nữa .

Chỉ một mình Trọng là bình tĩnh hơn ai hết , Anh khẽ nắm Phương ân cần an ủi :

- Phương đừng như vậy , vì cuộc đời đã do ông trời sắp đặt , chúng ta đâu có thể nào thay đổi được có phải không ??? Phương ra đi vì chữ hiếu , giúp cho Ông bà được vui vẻ , và cũng có thể chăm sóc cho cha mẹ . Một thời gian nào đó , nếu Phương có cơ hội thì sẽ về lại thăm quê . Ở đây sẽ luôn luôn có những tấm lòng rộng mở đón người bạn thân yêu trở về trên đất mẹ . Phương là một người bạn tốt , rất tốt tụi anh sẽ không quên Phương đâu .

Không ngờ sau lời nói của Trọng thì Phương bỗng khóc oà lên , Trọng chưa bao giờ thấy Phương khóc . Anh cứ tưởng Phương rưng rưng lắm như bản tánh của một người con trai . Mọi người im lặng , thời gian trôi qua mau , rốt cuộc rồi cũng phải nói lời chia tay với nhau . Hoàng lên tiếng :

- Phương , dù sao thì cũng có lúc phải chia tay , Anh , Nghĩa , Thành , Trọng và Linh xin chúc cho em được may mắn , và luôn luôn vui vẻ , hạnh phúc ở xứ người nha . Chúc Em Những Gì Tốt Đẹp Nhất.

- À còn đây là món quà nho nhỏ , do chính tụi anh mua để tặng em làm quà kỷ niệm . Nghĩa khẽ chuyển món quà qua cho Hoàng để đưa cho Phương .

Một cái hộp bằng gỗ trên có khắc tên Phương , Linh , Hoàng , Trọng , Nghĩa , và Thành . Bên trong cái hộp in 1 tấm hình chụp chung sáu người lại có khắc hàng chữ "Một Ngày Là Bạn , Muôn Đời Vẫn Là Bạn" .

Phương ôm cái hộp vô lòng như một bảo vật thiêng liêng :

- Cảm Ơn các bạn .

Phương quay qua Trọng , như có gì muốn nói với anh . Nhưng sao lời không thể cạn . Ba Mẹ của Phương gọi cô vô cửa vì đã đến giờ cô phải vô làm giấy tờ .

Phương nhanh tay nhét vào tay Trọng một phong thư được dán kín . Và khẽ vẫy tay chào các bạn , chào mảnh đất thân yêu Bước chân cô nặng trĩu khuất dần , cánh cửa kiếng to lớn dần khép lại sau lưng.

Trọng ra về mà lòng vương vấn như có gì xé nát trái tim anh . Cầm phong thư của Phương trong tay , anh không biết cô ấy viết những gì . Anh xé phong thư ra đọc :

Anh Trọng Thương ,

Có lẽ anh sẽ ngạc nhiên khi đọc lá thư này có phải vậy không anh ??? Em cũng không biết tại sao nữa , lòng như đau nhói , lệ nhạt nhoà trong khóe mắt , trong tâm tư khi phải viết lên những dòng tâm sự ... Em sinh ra trong một gia đình giàu có , nhưng lại không được vui , tuy em là đứa con một của gia đình . Ba của em rất thích con trai , nhưng mẹ em lại sanh ra con gái và không thể nào sanh nữa . Vì vậy từ nhỏ ba đã bắt em bận đồ con trai , cho chơi những đồ vật , bất cứ những gì cũng đều thuộc về con trai . Em không có bạn dù trai hay gái , những đứa con gái thì nói em kỳ lạ nên không chơi , con trai thì nói em là con gái cũng không cho chơi chung . Đến khi chuyển trường , lần đầu tiên trong đời em được anh và các bạn của anh thương mến . Trong suốt mấy tháng qua em sống trong hạnh phúc , trong tình thương của anh và các bạn .

Anh có biết không ??? Một thứ tình cảm khác lạ đã dần hình thành trong trái tim em . Cái tên Trọng như khắc liền vào tâm trí . Nhưng em không dám nói , dù chỉ một lời . Những lúc anh đùa giỡn với các bạn , và bàn luận về Hoàng Oanh hay những cô con gái xinh xắn khác . Anh có biết em đau buồn lắm không ??? Chỉ một ước mơ mà em không thể nào hoàn thành được . Đó là làm một cô con gái bình thường như bao cô con gái khác ... được người ta yêu mến , và được nói lên tiếng "Yêu" .

Chỉ Một Ước Mơ

Em mơ ước mình là người con gái

Cũng như người con gái khác vậy thôi

Cũng ước mơ và mơ ước đợi chờ

Người trong mộng Ông hoàng lòng mơ ước .

Em mơ ước mái tóc dài óng mượt

Mắt nhung huyền lấp lánh tựa trăng sao

Môi mộng đỏ như bầu trời hoang vắng

Nhuộm má hồng xinh xắn đẹp như hoa

Em mơ ước tóc huyền vương tơ liễu

Cuốn cuộc đời ai đó mãi bên em

Để đêm đêm trong nhung nhớ êm êm

Tóc buông xõa tâm tình cũng bạn ngọc .

Em mơ ước được đùa bên vườn mộng
Dđược sánh vai chung bước với người mơ
Dđược ai đó tỏ lời rằng yêu mến
Thương trọn đời chỉ em gái này thôi
Chỉ một ước mơ , trọn đời em nào được
Chỉ một lời "Yêu" mà nói chẳng thành câu
Môi khép kín , lòng tràn dâng mơ ước
Hỡi người ơi ! có thấu hiểu em chăng ????

Anh Trọng , bây giờ anh có hiểu lòng em không ??? em mơ ước được làm một người con gái bình thường như bao người con gái khác ... Nhưng trời ơi đó chỉ là mộng là mộng mà thôi

Anh Trọng ơi ... lời đã cạn trong em , em không biết nên nói gì đây cho anh biết , anh hiểu ... nhưng có nói gì đi nữa thì bây giờ đã muộn rồi phải không anh ? Thôi thì Phương xin hẹn lại kiếp sau sẽ làm một người con gái bình thường để được nói tiếng yêu anh

Chúc anh trọn đời hạnh phúc

Phương Phương

Trọng cầm lá thư trong tay , lòng anh rụng rời theo từng nhịp bước chân "Tại sao lại phải như vậy , Tại sao lại phải chia hai nơi , Tại sao chưa nói lời yêu đã phải xa nhau mãi mãi ????? " bao nhiêu chữ tại sao gào thét trong lòng anh . Trọng không ngờ Phương đã thương anh , và chính anh cũng thầm thương trộm nhớ người con gái ấy . "Phương ơi tại sao em không nói , anh nào đâu yêu cái vẻ đẹp bề ngoài của em , để giờ đây thì đã muộn mất, Phương Phương ơi " Trọng thầm gọi người thương .

Giọt lệ đông đầy trong khóe mắt , Trọng nhìn từng chiếc phi cơ bay lượn trên bầu trời như một hung thần đã cướp mất đi của anh người con gái tên Phương . Gió mùa đông lại vô tình lướt qua nhanh , cái lạnh thấm dần da thịt , nhưng nào sánh bằng cái lạnh trong tâm hồn của Trọng bây giờ Cánh chim trời giờ đã chấp cánh bay tới chân trời xa thẳm

- o O o -

Author: Tiểu Băng